

VŠEOBECNÉ ZNALOSTI

- 1 Hlavní město San Marina?
 - a) Torino
 - b) San Marino
 - c) Vatikan
- 2 Co je vizitkou lodi?
 - a) čistá paluba
 - b) stožár
 - c) záchranný člun
- 3 Kdy byl upálen mistr Jan Hus?
 - a) 6. 7. 1415
 - b) 6. 8. 1415
 - c) 5. 7. 1415
- 4 Respektování jiného přesvědčení, jiných názorů je:
 - a) ochota
 - b) tolerance
 - c) úcta
- 5 Telefonní číslo na Hasiče je?
 - a) 150
 - b) 155
 - c) 158
- 6 Které z následujících slov patří do spisovné češtiny?
 - a) šprtat
 - b) vyhecovat
 - c) unylý
- 7 Který z následujících jazyků používá AZBUKU?
 - a) bulharština
 - b) litevština
 - c) řečtina
- 8 Které z následujících slov čteme stejně, jako píšeme?
 - a) dialog
 - b) exhalace
 - c) atašé
- 9 Jak se jmenoval vlastním jménem V. I. Lenin?
 - a) Oněgin
 - b) Rasputin
 - c) Uljanov
- 10 Jak se jmenovala babička Boženy Němcové?
 - a) Němcová
 - b) Panková
 - c) Pátková

1 - b / 2 - c / 3 - a / 4 - b / 5 - a / 6 - c / 7 - a / 8 - c / 9 - c / 10 - b

HŘIVNA

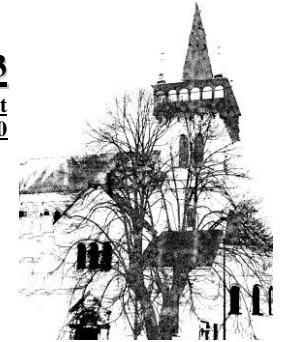
únor 2013

2013 / 03

www.farnost.semily.net
administrátor farnosti - tel. 739 909 500

mše sv. se konají v kostele v Semilech (KO), v kapli na faře v Semilech (KA), na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v Chuchelně (CH) nebo v Tatobitech (TT)

Přehled bohoslužeb v našich farnostech od 4.2.2013 do 17.2.2013

den	hod.	úmysl
04.02.	pondělí	-----
05.02.	úterý	Památka sv. Agáty
	KA	18:00 za † Ferdinanda a Marii
06.02.	středa	KA 8:00 za † rodiče Masničákovy a děti
07.02.	čtvrtek	KA 8:00 za nemocnou manželku
08.02.	pátek	KK 10:00 <i>bohoslužba podle misálu z r. 1962</i>
	KA	18:00 za † Josefa, Marii a děti
09.02.	sobota	KA 18:00 za syna Petra a syna Miroslava a za jejich rodiny
10.02.	neděle	5. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
	KO	8:30 za zdraví babičky, za † Daniela Soldáta
	TT	10:00 na úmysl
11.02.	pondělí	-----
12.02.	úterý	KA 16:30 <i>dětská bohoslužba</i>
13.02.	středa	POPELEČNÍ STŘEDA - den přísného postu
	KA	8:00 za † rodiče a sestru s manželem
	TT	17:00 na úmysl
	KO	18:00 za vaše farní společenství
14.02.	čtvrtek	-----
15.02.	pátek	KO 18:00 za Boží pomoc při studiu pro děti
		<i>křížová cesta od 17:30</i>
16.02.	sobota	DD 13:30 za farní společenství
	KA	18:00 za bratra Štefana a sourozence
17.02.	neděle	1. NEDĚLE POSTNÍ
	KO	8:30 za † Annu a Františka Stránských a ten celý rod, za † Daniela Soldáta
	TT	10:00 na úmysl
	CH	15:00 na úmysl

POZVÁNÍ: od čtvrtka 21.2. do soboty 23.2. proběhne na faře ve velkém sále postní duchovní obnova na téma: „Boží milosrdenství“. Každý den se začíná bohoslužbou v kapli od 18:00. Duchovní obnovu povedou sestry z Kongregace sester Matky Božího milosrdenství.

SVATÁ AGÁTA

(5.2.)

(asi 225–251), česky dříve častěji zvaná Háta. Patří mezi prvomučednice, je jednou ze sedmi žen (vyjma Panny Marie), které jsou jmenovány v římském kánonu při mši svaté. Je hlavní patronkou města Katánie, ochránkyní před zemětřesením a erupcemi sopky Etny. Od 20. století se uctívá také jako patronka chránící před nemocemi (nádory) prsu. Podle legendy vytrvale odmítala milostné návrhy a příslib sňatku mocného římského prefekta Quintiana, který ji obvinil z křesťanské víry a odsoudil.

Nejdříve byla zavřena do nevěstince, následně podstoupila mučení římskými vojáky, mimo jiné jí buď uřízli (či kleštěmi utrhli) obě prsa. Proto bývá často zobrazována při tomto mučednickém aktu, a v reprezentačních vyobrazeních je jejím ikonografickým atributem podnos, na kterém nese svá prsa. Jako poslední stupeň mučednictví zhrzený nápadník Agátu odsoudil k smrti upálením. Agáta byla tehdy údajně zachráněna zázračným zemětřesením. Zemřela později na následky svých zranění ve vězení.

Pohřbena je v sicilském městě Katánie v Katedrále sv. Agáty. Její lebka byla v polovině 14. století oddělena od těla a vložena do stříbrné relikviářové bysty, která se dodnes uchovává v tamním biskupském chrámovém pokladu. Ukazuje se pouze jedenkrát ročně v její svátek.

Uctívá se jako údajná záchránkyně města Katánie před soptěním Etny. Při její ničivé erupci v polovině 17. století měla Agáta na přimluvu místních zbožných obyvatel zastavit proud žhavé lávy u hradu, takže město zůstalo uchráněno. Archeologický průzkum hradu v letech 2004 - 2009 opravdu zjistil a obnažil okraj tohoto ztuhlého přes tři metry hlubokého lávového pole.

NEVĚŘME STRACHU Z BOHA

Lidé někdy řeknou: „Víte, já mám strach, že když se Bohu cele odevzdám, všechno mi sebere.“ Nejlépe je si na takovou obavu posvítit: „A o co všechno se bojíš?“ Někdo myslí na cigárka, jiný na každodenní hospodu, další na obrázky na internetu nebo na skrytý nemanželský vztah... Někdo si dokonce myslí, že Bůh tak nějak žárlí na každou lidskou radost a libuje si v tom, když člověk trpí. Proto se bojí, že pustí-li si Boha blíž - určitě mu nevyjde ta lépe placená práce, nebo dokonce přijde nemoc.

A přitom Ježíš přišel, abychom měli život, a to život v hojnosti! Staví se pouze proti všemu, co na skutečném životě parazituje. Nespokojme se už s živořením, neuvěřme strachu z Boha, který nás vede k „privatizaci“ celých sektorů života.

(Zpracováno podle knihy Vojtěcha Kodeta Učednictví)

ODKUD SE U JEŽÍŠE BERE NÁKLONNOST K RYBÁŘŮM?

Prvními Ježíšem povolányými učedníky byli rybáři. Může nám připadat zvláštní, kde se u Mistra bere ta náklonnost k nim. On ale nikdy nehledí na věci a na události tak, jako by byly ve své současné podobě hotové a definitivní. Všecko vidí jako znamení poukazující ještě k jiné skutečnosti. Stejně jako je on sám viditelnou podobou Otce, je i veškerá pozemská skutečnost projevem něčeho vyššího či hlubšího.

V povolání rybáře neexistuje pevný a předvídatelný vztah mezi námahou a výsledkem.

Když rybář rozhodí síť, neví, jaký bude jeho úlovek. Je závislý na okolnostech. Ačkoli evangelium není nějakou příručkou úspěšného rybolovu, ukazuje, že rybáři mohou pracovat celou noc marně. V jejich životě je spousta prostoru pro naději; rybář bez přestání doufá v dobrý úlovek, ale nikdy si nemůže být výsledkem jist.

Povolává-li nás Pán, povolává nás k závislosti. Nehodlá nám dát sebejistotu, že se nám zdaří všecko naše podnikání, zato si přeje, abychom neustále vyhadovali své sítě v naději, že on dovolí, aby naše úsilí přineslo výsledky.

(podle knihy W. Stinissena: I dnes je den Boží – rozjímání na celý rok)

BŮH MÁ PLÁN I S TEBOU

Bůh vás chce použít, má pro vás svůj plán. Počítá se se všemi talenty, dary a schopnostmi, kterými vás obdaroval. Pokud jste pohlce tím, co nejste, podívejte se do zrcadla a uvědomte si, že Bůh vidí to, co jste. Vidí váš potenciál a svou slávu ve vás. Naporovnává vás s člověkem vedle vás, aby si zjistil, zda jsou vaše schopnosti tabulkově srovnatelné. Zajímá ho, jak vy používáte potenciál, který do vás vložil. Odpálkuje každou výmluvu, kterou mu nadhodíte, abyste mohli ignorovat nebo odmítat jeho dary.

V Bibli vidíme, že Bůh povolává a používá různé lidi s různými problémy. Někdy povolal lidi, kteří byli na dně, protože se nechali pohlit svým hříchem. Někdy – docela často – povolává lidi, kteří jsou nízko na společenském žebříčku nebo jsou dokonce ze společnosti vyloučeni. Mnoho z nich by mělo docela dobrou výmluvu, proč nemohou Bohu sloužit, když je povolal. Jednou jsem četl seznam, který začínal takto:

Abrahám byl moc starý. Jakub byl lhář. Timotej měl žaludeční vředy. Petr byl zbabělý. Mojžíš koktal a byl vrah. David byl cizoložník. Marek byl nespolehlivý. Ozeáš měl za ženu prostitutku. Noemi byla stejně jako Rút vdova. Jonáš byl neposlušný. Miriam byla drbna. Tomáš pochyboval. Eliáš trpěl depresí. Jan Křtitel se legračně oblékal. Pavel pronásledoval církev. Marta byla příliš úzkostlivá. Zacheus byl moc malý.

Jaká je vaše výmluva? Bůh na vás něco vidí, něco, co možná nevidíte ani vy sami. Volá vás, abyste byli pokorní, spoléhali na něj, a uvědomovali si, jak ho potřebujete, abyste mu byli schopni lépe sloužit. Nebojte se mu odevzdávat, nebojte se vyjít, nebojte se být s ním v kontaktu!

(zpracováno podle knihy: Crash test,)

*Žádná řeč mrzutá nevycházej z úst vašich,
ale jestli jaká dobrá k vzdělání užitečnému, aby dala milost posluchačům.*

*A nezarmucujte Ducha svatého Božího,
kterýmž znamenání jste ke dni vykoupení.*

*Všeliká hořkost, a rozzlobení se, i hněv, i křik, i rouhání
buď odjato od vás, se vši zlostí.*

*Ale buďte k sobě vespolek dobrotiví, milosrdní, odpouštějící sobě vespolek,
jakož i Bůh v Kristu odpustil vám.*

(Ef 4,29-32 KRAL)

vyhýbají slunečnímu svitu. Jsou cca 5-10cm dlouzí a upoutají Vás kromě té bílé, i velkými očičky a rychlostí pohybu. Přesto, že jsem se je několikrát pokoušel vyfotit, zatím se mi to nepodařilo.

Posledním zvířectvem, které Vám představím je **sršeň východní**, latinsky vespa orientalis. Původně jsem si myslel, že tak hojný počet jedinců dokazuje to, že jde o jakýsi podivný větší druh včely nebo vosy. Po čase mi to ovšem nedalo a proklíkal jsem internet a našel údaj, že se jedná o sršeň orientální, které vyhovuje suché podnebí a je rozšířena od Asie po severní Afriku, na Arabském poloostrově, ve středozemí a tedy i v Káhiře. Oproti sršni obecné (lat. vespa crabro), která žije v našich českých, moravských a slezských končinách je tato jejich káhirská příbuzná spíše kávově hnědá, když má na zadečku dva výrazné až křiklavé žluté články. Je také o trochu menší, než náš druh a vydává jemnější brčení. I křídla a zavěšení těla při letu je jiné.

Jestliže se ze zvířecího světa něčeho bojím, pak to jsou sršni. Vosu Vám rozplácnu klidně rukou, ale před sršni mám neskonalejší respekt hraničící až s fobií. Nicméně to mi nebrání se o nich něco dozvědět a více je poznávat, tím se totiž panické až fóbické jednání může trochu tupit a proměňovat se v chování ostražitě. V ostražitosti totiž vítězí rozum, nad pudy. Ve fóbickém a panickém chování vítězí pudy nad rozumem. A tak jsem byl vlastně i nadšen, že jsem zde mohl poznat nový druh. Na druhou stranu je ovšem velmi úsměvné, že v prvních týdnech, kdy jsem si myslel, že jde o včelu, jsem se ji vůbec nebál, ani nebyl ostražitý. Po poznání, že jde o sršeň, jsem občas pěkně zpanikařil... ovšem jak plně doufám, šlo o první krok na cestě k mnohem hlubšímu poznání, které mi v budoucnu pomůže mírnit toto mé léty zažitě fóbické chování.

Jako milovník přírody a jako nadšený obdivovatel sv. Františka jsem Vám tedy nyní vydal počet ze svých pozorovacích zážitků s káhirským zvířectvem. Asi jsem spousta zvířat nevedl, za to se omlouvám, ale chtěl jsem uvést jen ty, se kterými jsem se blíže či vzdáleně osobně setkal.

Milovaní přátelé, stále tak nějak hledám to správné duchovní a duševní rozpoložení, které by Vám dalo třeba i duchovně mnohem více, než doposud. Prozatím se to nedaří. Píši stále takové celkem duchovně nijaké, skoro až tuctové motivy. Musíme být trpěliví a vyčkat na to správné vanutí Ducha.

Také se chci omluvit za své gramatické a stylistické chyby; mnohokrát a mnoha způsoby mi učitelé již od ZŠ říkali, že psát neumím, že dělám moc chyb... na VŠ mi dokonce říkali: raději nepiš! Mám tak skoro úředně potvrzené, že psát neumím, a já přesto píšu – jaká to nehoráznost! Odpusťte mi...

Svatý Františku prosím doprovázej svou přímluvnou modlitbou všechny ty, kteří čtou tyto řádky, i všechny jejich blízké. A prosím vypros nám Boží dar vnímání všech krás přírody; nechť je dokážeme vnímat jako stopy Božího tvoření, vždyť tím v nás vyvolají čím dál větší úctu ke všem stvořenému a tím i opravdovou víru ve Stvořitele.

A prosím Tě také, Pane a Bože, za v těchto dnech námi zvoleného prezidenta naší milované země. Dej mu prosím ty dary, které ve své službě této zemi bude nejvíce potřebovat. Pomáhej mu také, ať sám roste v poznání, co je správné; a dobře vykonává svůj úřad, aby byl vždycky zajištěn právní řád a svobodné rozvíjení lidské osobnosti. Prosíme o to skrze tvého Syna, našeho Pána Ježíše Krista.

S úctou, pokorou i radostí ze všeho stvoření Váš i Kristův káhirský poutník Lukáš

Z VRABČÁKU K NILU

Díl jedenáctý: O kočářatech, psišářatech a dalších zvířectvech

Mí milovaní Semilané, mí drazí přátelé z lesů, hájů, postelí, křesel i poustevn Žernůvských, i Vy, mé drahé sestry a sestřičky nepomucenské, tímto Vám všem předkládám k četbě další díl mých - místy povedených, místy moc nepovedených - Vrabčákovin. Asi Vás zaujal ten prachpodivný název tohoto dílu. Chtěl jsem jím vzpomenout na svou milovanou babičku Lidmilu Žižkovou (1918-2005). Ta totiž zásadně používala přípony „-iště“. Nejen že tak oslovovala pod nohama pletoucí se kočku: „Ty kočářtě jedno, furt se pleteš pod nohama!“, nebo mého milovaného psa Bobíka: „Psiště jedno, to máš furt hlad? Co tady chceš?“ Ona však tuto příponu používala například i pro kafiště, nebo mlíčiště! Termín „zvířectvo“ používala také velmi často a velmi ráda, to když dávala kus masištěte psištěti nebo kočářtěti, to aby „to zvířectvo furt tolik neotravovalo“.

Obsah tohoto dílu ovšem nechci věnovat ani příponám, ani vyprávěním o své babičce, i když ta by si to jistě zasloužila. Chci Vám něco málo povědět o zvířectvech káhirských, se kterými jsem se zde dosud setkal. Tímto dílem bych také rád vzpomenul na jednu nepomucenskou sestřičku z Říma, která podobna sv. Františku má v přírodě svou sestru a v ptáčcích své bratry, kterým dává do budek zrní. Přírodu miluje a umí ji krásně popisovat (i když jí třeba vlaštovka vletí do cimry a čimsi jí potřísni hábit).

Tak tedy: vůbec první zvíře, které mne upoutalo, bylo **ptactvo**. Zvláště v měsíci září, to když jsem si šel po teplých nocích do kuchyně v 5:45 udělat mátový čaj. V kuchyni bývalo dokořán okno, které směřovalo k jihu. Přes ulici - mezi třípatrovými domy - se tyčí k nebesům mohutný strom. Vůbec nevím, co to může být za druh. Přestože přírodu miluji, nikdy jsem se v poznávání stromů moc neorientoval. Poznám jen břízu, lípu, třešeň, dub, snad i buk, smrk, jedlí, ale to je tak všechno. Žel nejsem ani arborista ani dendrolog. Zkrátka, ten mohutný strom vysoký jako ony třípatrové domy má mohutnou korunu a z ní takhle po ránu se ozývalo mohutné křepčení snad stovky ptačích jedinců. Švitořivé místy ječivé poznámky mne dokonale probouzely. Nebyl vidět ani jeden z těch zpěváků a zpěvandulí, ale koncert, který vydávali byl k nezapomenutí. Asi tak koncem listopadu, kdy se noční teploty blížily k desítce, se podobné ranní koncerty vytrácely. Až nyní, koncem ledna se zase probouzím s ptačí filharmonii, která svůj koncert opakuje i v odpoledních či podvečerních hodinách. Žel vůbec nevím, co za druh ptactva by to mohl být – snad vrabčáci?

Pojďme ale dále. Když jsem si udělal zmiňovaný mátový čaj, šel jsem s ním do své cimry. Otevřel jsem okno a díval se k severu, z asi sta metrů na vysokém stromě, jsem pozoroval asi 8-10 **papoušků**. Přelétali ze stromu na fasádu blízkého domu a zpět. Ta fasáda totiž není omítnutá, takže jsou tam svislé i vodorovné spáry mezi cihlami, tam se vždycky papoušci usadili, mávali křídly a řvali. Doslova ř v a l i. Zřejmě ve větších šterbinách měli i hnízda, ale to nevím jistě. Postupem času, když jsem se na ně díval i přes den, přilétli i k bližším stromům, a tehdy jsem poznal jejich jasné zelené péří, místy s nádechem až ke žluté. Z ptáků jsem tu ještě viděl takové normální, na první pohled obyčejné. Ale nevím, jak se jmenují. Jestliže nejsem odborník na druh stromů, již vůbec nejsem ornitolog.

Další zvíře, se kterým jsem se setkal, a tentokrát to bylo tvář v tvář, byla **kočářata**. Jednou jsem vyrazil z našeho dvora na procházku, když tu vyjdu ze za rohu a proti mně

se zastavila... byl to nádherný exemplář. Spíše do tmavé, ale měla na sobě i rezavé, šedivé a bílé pruhy a fleky, spíše svislých směrů. Tvar hlavy byl úplně jiný, než u semilských druhů. Čumák o dost protažený, což vyvolávalo mnohem důstojnější vzezření, než např. u našeho mouratého Bedřicha z Vrabčáku. Její pohled se vyznačoval opatrností, strachem a přípravou k útěku. Ovšem několik vteřin jsme proti sobě mlčky a bez pohybu stáli, jako dávní protivníci z dob divokého západu. Vídávám ji zde často, jak si pochoduje po zděném plotě, jak se plíží pod auty, jak šmejdí po chodníku, leze po stromě... Kočišťat je tu vůbec velmi požehnaně. Předpokládám, že většina z nich je potulných, snad i divokých. Po večerech slyšíte jejich radostné i bolestné mrouskání. Když to na ně přijde, tak zvuky podobné řvoucímu dítěti slyšíte i přes den. Přes den je také vidíte, jak loví různou havěť, jak chodí po ulicích a slídí, kde je něco k snědku. Z toho důvodu se jim velmi líbí budka pro vojáky, kteří hlídají u irské ambasády. Vojáci zde totiž dvakrát denně jedí arabský chléb s různými přísadami. A vždy něco zanechají, zvláště drobky. Nebo když jede potulný prodavač s trakařem a káhirskými specialitami. U vojáků se vždy zastaví, na počkání jim vytvoří arabskou „obloženou bagetu“. Zkrátka kočišťata vědí, že zde u vojáků se vždy něco k snědku najde. Ale není to tak, že by je vojáci krmili; kočišťata potichu nepozorovaně pod zaparkovanými auty tiše našlapují a když je voják dost daleko, rychlými skoky se posadí na rantlík, který vojákům slouží jako stůl a dožirají zbytky a drobky.

Prostor mezi kostelem sv. Josefa, farou a Dar Comboni je využit pro několik staveb kaplí, pro sportovní hřiště, pro sochu svatého Josefa, ale i pro paloučky, palmy, okrasné keře a spoustu menších travnatých kousků. Jednou jsem se modlil po obědě růženec na zdejším sportovním hřišti. Kroužil jsem a kroužil. Ze za fotbalové branky mne nepřítomně jen přes své rameno sledovalo odpočívající kočiště, které bylo rozvalené, co mu nožišťata dovolovala. Vyhřívalo se na prosincovém sluníčku. Když slyšelo mé kroky, mírně otevřelo oči a přimhouřeně dávalo najevo, že o mne ví, ale jediný pohyb nenasvědčoval tomu, že bych ho znervózněl. Leželo rozvalené dál a tak to trvalo i dalších 20 minut, co jsem se modlil růženec.

Dalším zvířetem jsou **psišťata**. Byl jsem překvapen, kolik lidí zde na ostrově az-Zamálek má psa. Věděl jsem o tom, že muslimové psi moc nemusí, je to pro ně nečisté zvíře. A tak jsem byl připraven, že tu spíše potkám, nějaké toulavé, zapomenuté – i ty jsem potkal, v jedné smečce čtyř jedinců. Zebrali na nějakém chlapíkovi stravu. Ten chlapík seděl pod mostem, byl obestaven nejruznějšími igelitkami a stále něco hledal. Psi okolo něj klíčkovali, čenichali do igelitek, když mne spatřili poodstoupili a shrbeně odcházel o pár metrů dál, aby se vzápětí k onomu muži mohli zase vrátit. Ale vrátím-li se na můj ostrov, pak musím říci, že pod mými okny chodí venčit fekněme dvacítku lidí. Většina z psů je na vodítku, ale je tu jedna fenka zlatého retrieveru, která zásadně s majitelem chodí bez vodítka. Psích ras je tu dost, jen namátkou: labrador, zlatý retriever, takový to malý chlupatý, snad čivava, ale i pitbul, pudl, bulteriér (to je ten s kozí hlavou), pochopitelně jsem viděl i různé kříženiny. Chybí mi tu ovšem bígl, který na mne čenichavě čeká doma, na Vrabčáku, můj milovaný Berný. Jo, a abych nezapomněl, u kostela Cordi Jesu, blízko slavného náměstí Tahrír žije pater Giovanni Esti, taktéž combonián, ke kterému mne to duchovně táhne od první chvíle, co jsme se viděli. Již dle prvních slov poznáte, že jde o neskutečně skromného, pokorného a duchovně hlubokého člověka. Je to asi 45 letý Ital, který také chodil před lety do Dar

Comboni, aby se naučil arabsky a nyní je šéfem comboniánského centra u kostela Cordi Jesu v samém centru Káhiry. Tak přesně tento pokorný kněz má ve své cimřičce, vedle postele, notebooku, pracovního stolu, vestavěné skříně, rotopedu, knihovny, ještě jednu zajímavost, malého psíka rasy vznešené a to totiž bílého Kern teriéra, tedy takový ten smeták chlupatý malý bílý neskutečně hodný a přítulný a téměř neštěkající.

Dalším zvířectvem, se kterým se setkávám každý pátek, ale i jindy, když vyrazím přes most kamsi, jsou **rybišťata**. V Nilu, přes všechnu jeho špinu a plovoucí odpadky, je množství ryb. Viděl jsem je na vlastní oči. Stačí se zastavit a opřít o zábradlí a zadívat se do vody. Ale protože nejsem rybář, nejsem schopen Vám říci nic o jejich názvu, druhu. A protože je detailně skrze vodní řasy a poměrnou vzdálenost ani nepoznám, nemohu Vám ani nic říci o jejich velikosti a barvě či tvaru těla. Nepřímým důkazem o tom, že v Nilu žijí ryby jsou zástupy rybářů, kteří tyto ryby chytají. Ovšem rybáři nesedí na břehu na plátěných rozkládaných minižidličkách, či křesilkách, jak na to jsme zvyklí z našich břehů rybníků, jezer a vod tekoucích. Rybáři totiž stojí na mostech, které se parametry rovnají mostům pražským. Tedy vozovka s chodníkem je v úctyhodné výšce nad hladinou řeky. Přes zábradlí mají tito káhirští rybáři nahozeny pruty a stojí, nebo sedí na chodníku, asi dva metry od několika proudové silnice. A nejde o jednotlivce, je jich tu požehnaně. Kolikrát s sebou berou i děti, které bezesporu do školy nechodí. S otcem tak chytí několik úlovek a mají oběd. Ještě pár slov k tomu, co jsem výše naznačil - k pravidelným pátečním rybám: každý pátek se nám na stole objeví ryba, vždy stejného druhu, zřejmě jde o druh cejna, ale nevím to přesně, jak jsem již upozornil, nejsem ani rybář ani ichtyolog. Velikostí se akorát vejde na talíř. Je celý jemně obalený v koření a v nějakém těstíčku a ogrilován. Sním jej vždy skoro celého, ovšem vyjma kostí, lebky, ocasu a očí. Musím říci, že je to ryba velmi chutná a velmi šťavnatá.

Nemohu v tomto výčtu opomenout **komářišťata**, kteří mne doslova a do písmene pijí krev. Nevím jestli to je vitamínem B, obsaženém mj. v pivu, ale v Čechách na mne komáři moc nelezou a tím mne ani nevadí. V Káhiře však po pár týdnech nastal zvrát. Nejen, že na mne lezou a že mi pijí krev, ale strašně mne tím rozčilují. Copak přes den, to člověk jednou dvakrát mávne rukou a komár je v tahu. Dráždí mne a vyvolávají ve mne snad i hněv ty jejich několikanásobné přelety kolem Vašich uší nebo mikrojemné záchvěvy kůže z jejich přistání na Vašem těle, a to vše právě v tu chvíli, když člověk zhasne světlo a uvelebí se v pohodlné usínací poloze na posteli. To by člověka až trefil šlak z toho přibližujícího se, po chvíli zas oddalujícího se bzučení. Přestože nemám v lásce zabíjení nejruznějších havětí, občas se k tomu propůjčím a bez stop jakýchkoliv emocí zabiji hovado, vosu, sršeň, nebo třeba i toho komára – to vše ovšem v krajích našich, středoevropských. V Káhiře jsem se však proměnil ve vášnivého komárobijce. V nejhorším období tedy v říjnu jsem tak před spánkem zabil až 7 komárů, po ránu, kdy byli napapaní mou krví a odpočívali na stěnách, jsem jich zdevastoval i na deset. To vše s notnou dávkou emocí i neskrývanou radostí, za což se omlouvám.

Předposledním zvířetem, který Vám chci krátce popsat, jsou tzv. noční andílci. Jedná se o **ještěrky**, které bydlí u nás v Dar Comboni, jsou přes den zalezlé pod lampami na stěnách chodeb a v noci vyráží ven za potravou. Zřejmě se živí všelijakým hmyzem. Jsou to ojedinelí druhové. Jsou totiž bílí, téměř průhlední, to jistě z důvodu toho, že se